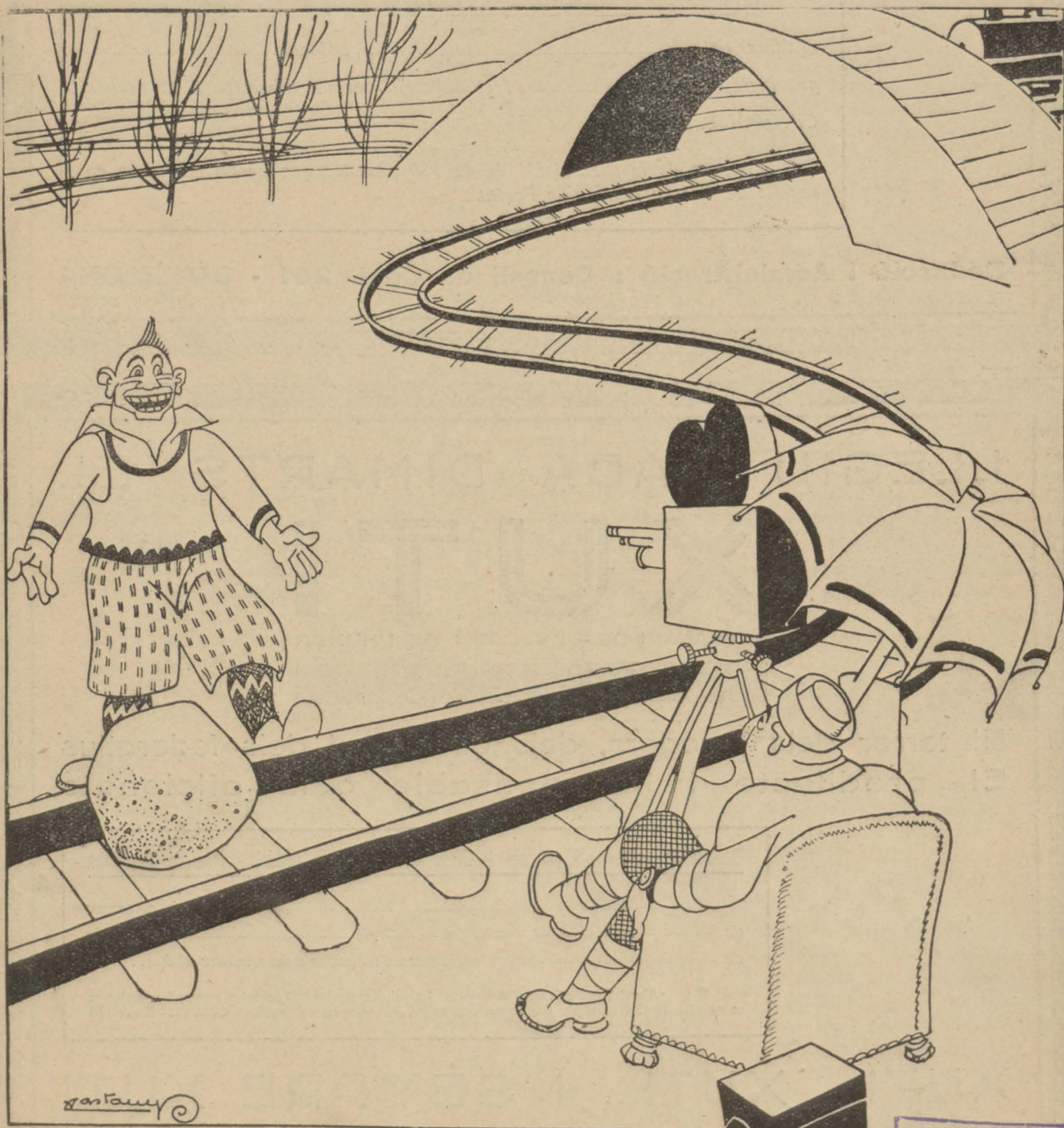

CINÓPOLIS

LA REVISTA HUMORÍSTICA DEL CINEMA

Any I — Número 15 — Preu: 20 cèntims
Redacció i Administració: Consell de Cent, 201

Barcelona, dissabte, 4 de maig de 1929
Apartat de Correus núm. 925 — Teléfon 32596

—Veiam si aquesta vegada també trobaran que l'escena del descarrilament és poc real.

CINÒPOLIS

LA REVISTA HUMORÍSTICA DEL CINEMA

SURT TOTS ELS DISSABTES

Per als que resideixen fora de Barcelona adjuntem aquest butlletí de subscripció

En que viu
al carrer de núm., població
provincia, es subscriu per un trimestre a la revista
CINÒPOLIS.

L'import de la subscripció és de 2'50 pessetes, que poden enviar-se en
segells de Correu o per Gir Postal.

Redacció i Administració : Consell de Cent, 201 - BARCELONA

LLEGIU CADA DIMARTS EL

XUT!

SETMANARI DE L'ESPORT I DE L'HUMOR

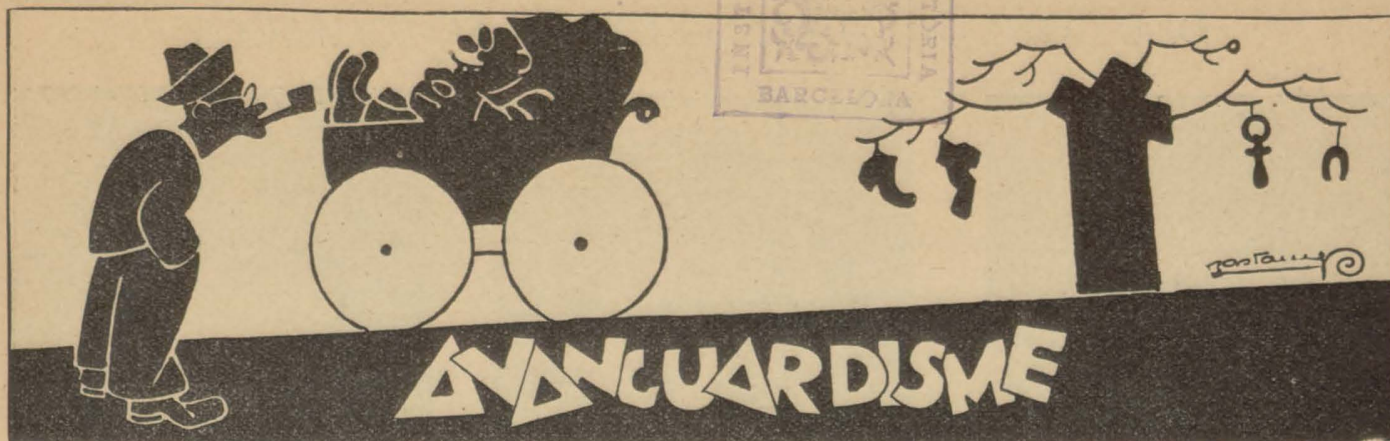
El terror dels jugadors, dels directius i dels federatius
El predilecte i indispensable dels aficionats

Butlletí de subscripció per als llegidors del XUT! que resideixin fora de Barcelona

En , que viu al carrer
de núm., de , provincia
de , es subscriu per un trimestre o un semestre al XUT!

El preu d'un trimestre és de 2'50 pessetes i el d'un semestre 4'50 pessetes, que poden enviar-se
en segells de Correu o per Gir Postal a la nostra Administració, Consell de Cent, 201 - Barcelona

XUT!... XUT!... I SEMPRE XUT!

SR. FONOLL. — La una de la nit i vostè circulant, senyor Gafarró? No sé què pensar-ne d'aquest canvi en els seus costums...

SR. GAFARRO. — No pensi mal, senyor Fonoll, li ho prego. Vinc d'assistir a una sessió de cinema selecte.

SR. FONOLL. — Magnífic! Cinema selecte? I on ha tingut lloc aquesta sessió?

SR. GAFARRO. — Al «Rialto». Ha estat cosa de *Mirador*, en col·laboració amb el «Barcelona Film Club».

SR. FONOLL. — El programa devia estar integrat per pel·lícules inèdites i irrepresentables?

SR. GAFARRO. — Sí... Ens han projectat *La dama de les camèlies* dues vegades. Una dama de les camèlies primitiva i una altra realitzada per un director modern.

SR. FONOLL. — Caram, senyor Gafarró! I vostè ha tingut paciència de resistir dues representacions consecutives de *La dama de les camèlies*?

SR. GAFARRO. — Veurà: es tractava d'una sessió selecta. Hi anàvem únicament per admirar el contrast. Tingui la seguretat que si no s'hagués tractat d'una sessió selecta, jo no hi hauria anat, perquè l'obra d'en Dumas m'atipa.

SR. FONOLL. — I de les dues projeccions n'ha tret alguna conseqüència?

SR. GAFARRO. — Ja ho crec! He vist ben bé com ha evolucionat el cinema en menys de quinze anys.

SR. FONOLL. — Es tot un descobriment! Es a dir que el cinema ha evolucionat? Ai caram de senyor Gafarró! Vostè acabarà essent un revolucionari.

SR. GAFARRO. — Ja ho sóc! Tots els que assistim a aquestes sessions de cinema selecte, en el fons no som més que uns revolucionaris. Que no ho sap que darrera de les dues dames de les camèlies varen projectar-nos deu minuts de film d'avantguardia?

SR. FONOLL. — Què diu, ara! Deu minuts de film d'avantguardia? Això

és sensacional!... I en què consistia aquest film d'avantguardia?

SR. GAFARRO. — Era el negatiu d'una pel·lícula.

SR. FONOLL. — El negatiu d'una pel·lícula era un film d'avantguardia? Vol dir que tots vostès, en el fons, no són uns humoristes?

SR. GAFARRO. — De cap manera!... Nosaltres som uns entusiastes del cinema que aspirem a la seva total renovació.

SR. FONOLL. — Projectant negatius?

SR. GAFARRO. — Projectant tot allò que s'aparti de la vulgaritat.

SR. FONOLL. — Aleshores, per ésser més d'avantguardia, és indispensable que tots els que assisteixen a aquestes sessions hi vagin en calçotets, car amb americana hi va tothom.

SR. GAFARRO. — Aquestes coses, senyor Fonoll, s'han de prendre seriosament. Ja sabem que ni les coses més elevades i més sòlides no poden resistir la sàtira.

SR. FONOLL. — Però vostè creu que projectar el negatiu d'una pel·lícula és una cosa elevada? Vostè no ha sentit mai a parlar d'una societat que en deien el «Niu Guerrer»?

SR. GAFARRO. — Alguna societat d'avantguardia...

SR. FONOLL. — En el fons eren més d'avantguardia que tots vostès, però se'n fumien. Tingui la seguretat que si quan existia aquesta societat el cinema hagués existit, la projecció d'un negatiu no hauria tingut el caràcter de cosa selecta ni d'avantguardia, sinó que hauria servit de motiu d'esbarjo

per als socis, com una facècia més de les moltes que portaven a cap, amb menys pretensions que els avantguardistes i més solta.

SR. GAFARRO. — Bé... veurà... Però vostè no sap que aquest negatiu ha estat projectat a París en diverses sessions de cinema selecte i que els avantguardistes de París han acordat que era definitiu? Vostè no sap que a París funcionen quatre sales de cinema d'avantguardia?

SR. FONOLL. — No, senyor Gafarró, això no! Funcionen quatre sales i alcoves d'avantguardia, capaces per a catorze persones cada una, i només funcionen de tant en tant. Però, senyor Gafarró, vingui'm aquí i sossegui's: quin concepte té format, vostè, de l'art?; en què creu que consisteix, vostè, apartar-se del corrent? Anar a l'avantguardia no vol dir posar-se a fer tombarelles al davant dels altres. Si els articles d'en Dalí que insereix *La Publicitat* són d'avantguardia, permeti'm que formi un pobre concepte dels avantguardistes. Per assassinar la literatura no cal ésser avantguardista; n'hi ha prou amb donar una estilogràfica a un analfabet. No dubti que un analfabet, amb una ploma als dits, podria fer coses que s'apartessin del corrent.

SR. GAFARRO. — Home... Vostè ara s'aparta del motiu inicial d'aquesta discussió.

SR. FONOLL. — Es cert. Una cosa ha portat l'altra i hem fugit del tema cinematogràfic. Potser que ho deixéssim córrer? El dia que tornem a trobar-nos reprendrem la discussió, si és que li plau. On ens tornarem a veure?

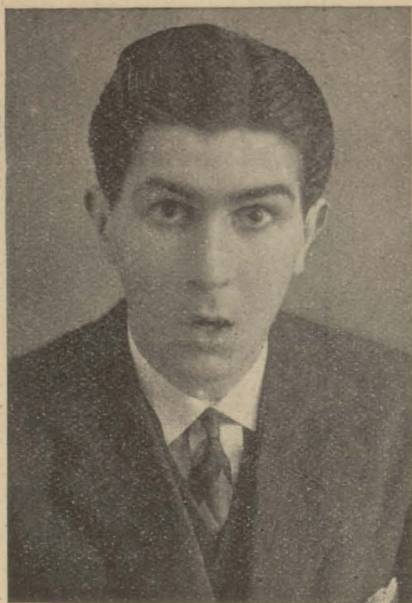
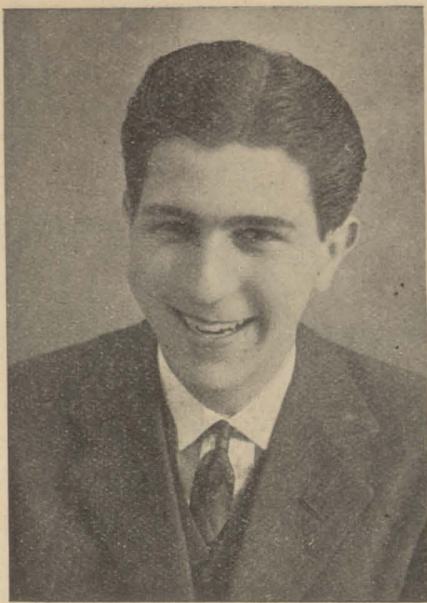
SR. GAFARRO. — Què sé jo! L'únic que puc assegurar-li és que no em veurà a la «Sala Mozart» admirant una pel·lícula d'en Max Linder, per selecta ni documental que sigui la reunió.

SR. FONOLL. — Aleshores, fins a l'eternitat, retrògrad!

Vegi en el número de la setmana vinent, la paròdia il·lustrada de la pel·lícula de costums barcelonins

L'Auca del senyor Esteve

DEL CONCURS DELS LECTORS FOTOGÈNICS

NELI MAS
PànicNELI MAS
AlegriaANTONI ESCAYOLA
Alegria

DES DEL GALLINER

La senyoreta que pateix
dels nervis

La senyoreta que pateix dels nervis és una damisella que ha pres mania amb nosaltres. Cinema on ens fiquem, cinema on, per desgràcia, hem de trobar-la. No és sempre la mateixa, però, per nosaltres, com si ho fos. La temem més que a una estrena nacional. Es la dona-nervi que potser també tu, lector, coneixes per trista experiència; que en apagar-se els llums de la sala se li apaguen igualment les impressions exteriors, allò real, i queda abstreta en el que passa a la pantalla, entusiasmant-se amb l'heroi o l'heroïna, sofrint quan els passa alguna calamitat, i gaudint quan els veu triomfants de les *anagazas* de la dolenteria i l'*hado adverso*. I el pitjor no és que s'emocioni, que li vinguin palpitations, que se li humitegin els ulls i que revolucioni les capes atmosfèriques amb histèriques rialles. El més lamentable és que aquesta tensió d'esperit es tradueix en moviments involuntaris de les extremitats, dels quals n'és víctima el seu vef de butaca. Prefereixo, a estar assegut al costat d'una dona així, que em donin una lavativa de nitroglicerina.

Feia ja una temporadeta que ens havíem alliberat d'aquesta plaga. En un cinema amagadet, perdut en un dels carrers de Barcelona, fruíem dues vegades a la setmana de la delícia de passar una tarda «de cinema» amb tot un rengle de butaques per nosaltres sols. Allò era la glòria.

Però, adéu glòria! L'últim dia que vam anar-hi, hi vam trobar la Memé. La Memé és el prototipus de la senyoreta nerviosa. Maca com un sol, però

terrible com un acomodador del «Royab». Si els «dolents» raptin la protagonista, «se li exalten els nervis». Si al *sheriff* li tomben la cara d'una pinya, «els nervis se li crispen». Si l'auto dels «bons» topa amb un arbre i queda fet una concertina, «els nervis se li posen de punta». Si el «papà» fa casar la seva filla a disgust d'ella, «els nervis li esclaten». I a cada crispament dels nervis, correspon un cop de colze que li abonyega a un el diafragma.

Senzillament horrorós! Vam sortir del cinema com el Quixot després d'heure-se-les amb els galeots: aguantant-nos drets per un miracle de funambulisme.

Lector amic: quan, al cinema, se't posi al costat una senyoreta que parpellegi amb freqüència i es passi la llengua pels llavis a cada moment, fuig-ne com de la Casajoana fent pel·lícules. Es preferible renunciar a una aventurera improbable, que córrer el risc de passar directament de la sala de projeccions a la de l'hospital.

EL TRINXERAIRE POETA

L'èxit de «Cinaes»

A nosaltres, com a la majoria de demòcrates, no hi ha res que ens engresqui tant com els monopolis i els trusts. El públic en surt sempre amb les mans al cap. Desapareixent la competència, desapareix el sacrificar-se pel públic. I qui diu el sacrificar-se, diu tractar-lo amb

un xic de miraments. L'èxit de «Cinaes» ha estat sorollós. S'han apujat els preus, s'ha suprimit la competència i tot el que estava arregonat per improjectable, ha aparegut a la pantalla. De les bones produccions americanes n'hem vist ben poques. La millor pel·lícula americana de la temporada, *El mundo marcha*, hagueren d'oferir-nos-la el «París» i el «Rialto», perquè els de la «Cinaes» la trobaren excessivament extraordinària.

El públic, però, cada dia correspon més als sacrificis de la «Cinaes» i els salons ofereixen cada dia un aspecte més lamentable. Com que els cinemes han de repartir-se l'*stok* per un igual, no es veu mai un programa complet i el públic està desorientat.

De totes maneres, com que la cosa sembla que va per llarg, és qüestió de resignar-nos i anar aguantant programes.

A una «estrella»

Con los ojos entornados
te abrazas al galán,
tus labios encarnados
en dulce mohín plegados
se ofrecen con afán.
Tu alma toda entera
en la mirada está,
y el público, que espera
ver besar con ansia fiera (1),
está a punt de rebentá.
Y cuando la dulce caricia
es ya un hecho consumado,
miro a mi alrededor y cierro
los ojos ruborizado.

REIET DE CASA

(1) Potser que afluixéssim una mica!

WALLACE, WALLACE
NO ME SATISFACE
YA BEERY
QUE VAMOS A HACER
GANSO COMO UN OSO
PATOSO
GOTOSO
LATOSO
WALLACE, WALLACE
NO ME SATISFÁCE

- AY MAMÁ NO PUEDO MAS -
DICE LA NIÑA ALOCADA
SIN VER QUE AQUELLA GANSADA
ES SUDADA POR DEMAS

MAÑANA ME AFEITARAS
WALLACE CON TU HUMORISMO
VUELVE PRESTO HACIA EL ABISMO
DE LOS DRAMAS SIN COMPÁS

MAGNESSIE BISHOP.

WALLACE BEERY

PER LES TERRES DEL «FILM»

Vida i miracles de la Lia Torà, «estrella» de la «Fox»

Totes les noves que ens arriben d'Hollywood vénen nombades d'una aurèola romàntica, que les fa misterioses a l'ens sems que atractives.

I la història de la Lia Torà, la bella brasilienya guanyadora del concurs de la «Fox», no podia ésser una excepció de la regla general...

Si ens atenem al que diuen les agències de propaganda nord-americanes, la Lia Torà és una veritable bellesa, milionària, fotogràfica i casada amb el comte de Moraes. Fa pel·lícules per vocació i els mils de dòlars que guanya els reparteix en obres benèfiques. Ha viatjat per Europa per esport i té una instrucció digna d'un intel·lectual...

Però a nosaltres, que en sabem un niu d'aquestes coses, no se'ns encera tan fàcilment, com podran comprovar els nostres llegidors si es serveixen llegir a continuació.

El que la Lia Torà sigui brasilienya, bella i escultural, ens ho sabem de memòria, com també sabem que de petita vivia a Barcelona amb la seva família, per mor dels negocis del seu pare, fins que als dotze anys, degut a revessos de fortuna, varen tornar tots al país nadiu, on hi tenien alguns interessos.

Però com que la nova vida que varen emprendre a Rio Janeiro, vida de llevar-se d'hora i anar al treball, no s'avenia amb la que havien disfrutat anteriorment, la germana gran de la Lia, aficionada a l'art terpsicòresc, se la va emportar altra vegada a Europa a provar fortuna, residint, ara a Lisboa, ara a Ma-

drid, per anar a parar finalment a Barcelona, on varen treballar les dues com a ballarines al «Liceu».

Però estava escrit que encara no havia arribat per la Lia Torà l'hora de la sort i va tornar sola al Brasil i amb les mans al cap, després de córrer algunes aventures que, per entrar de ple dins la vida privada, ens evitem de comentar i jutjar.

I com que allí on no hi ha pesos, tot són raons i mals-de-cap, aviat la Lia Torà es va cansar de la companyia dels seus i va entrar a formar part d'una companyia teatral d'exportació i, després de tornar per tercera vegada a Europa de tournée artística—això és un dir—, va anar a parar a Xile, on va conèixer el comte de Moraes, noble amb més títols que mils, però amb els suficients per fer el viatge de noces—i com no!—a Europa.

Estant a París, la Lia Torà va rebre un telegrama de la «Fox» comunicant-li que havia sortit guanyadora del concurs de noies brasilenyas; i és que quan ella encara era soltera, abans de deixar els seus, va prendre part en la competició fotogràfica, molt ben recomanada per en Pau Ivano—delegat de la «Fox» al Brasil—, que va ésser per la Torà allò que en Carewe per la Dolors del Río, i malgrat que el comte de Moraes s'oposés a què la seva comtessa es dediqués a artista cinematogràfica, els arguments de la «Fox», temptadores muntanyes de dòlars, varen arribar a convèncer-lo, i ja teniu el matrimoni camí d'Hollywood, on en Fonx i l'introductor Ivano els esperaven amb els braços oberts.

I ara transcriurem alguns paràgrafs

del que diu una revista americana de l'estrella brasilienya, que ha corregut mig món en pla aventurer, i que ens volen presentar com una ingènua arribada a Hollywood:

«Lia vino a Hollywood, más bien como de paseo que otra cosa, y desde entonces, hace año y medio, se ha quedado en Cinelandia. La fueron a esperar a la estación y su belleza actual captó la admiración del personal de la Fox, quienes se felicitaban de haber encontrado una belleza de tal calibre.

«Pasaron los días y la llamaron al taller a actuar por primera vez. Todavía se acuerda de aquel día feliz, y su marcha al camerino le parecía una marcha triunfal. Dos horas y media tardó en aplicarse el maquillaje y en vestirse en un lujoso vestido de noche—aunque sólo eran las nueve de la mañana—me dijo sonriendo.—Nunca me olvidaré de aquella ocasión. Después de tener tanto cuidado en vestirme y prepararme ante el espejo, me pasé el día entero sentada en medio de un grupo de extras; de espaldas a la cámara! Era una escena en un «cabaret» y yo era parte del «ambiente». Después de esa plancha juré que de aquel día en adelante, me maquillaría solamente el cuello por detrás.

«—Mi segunda oportunidad fué una parte insignificante en la cinta «Una novia en cada puerto». Diez días seguidos trabajé en aquella escena y cuando la vi en la pantalla, duró menos de un segundo.

«A menudo pienso en los jóvenes y muchachas que vienen solos a Hollywood, especialmente de países extranjeros. Debe ser horrible. Mucho debo al director mister Alfred Green que me enseñó lo que se de actuar, y que constantemente me nombraba a los jefes del taller. Sin él no hubiera nunca llegado a hacer nada.

«Por fin llegó el día que le dieron una oportunidad en un gran rol. El mismo Conde de Moraes escribió el argumento de la obra, y después de vencer mil dificultades, lo aceptaron y empezó la filmación de «La Mujer del Velo». La protagonista de esta obra es una mujer de mundo que entre sus muchos vicios posee algunas virtudes, y aún en este papel tan poco halagador, la heroína de nuestra historia aparece en toda su belleza y atracción.»

I el que són les casualitats! El comte de Moraes, en escriure l'argument del film que ha consagrat a la seva muller, ha retratat tota la història i el caràcter aventurer de la bellesa brasilienya.

Ves per on... potser ella l'hi va relatar, com a cosa imaginària, per donar-li l'argument, i li ha fet un trist favor.

J. PÈL I KOLA

—Home! Tractant-se d'una pel·lícula parlada, ja me la podria posar a un preu més enraonat!

La sessió «Mirador»

Els espectadors de la sessió «Mirador» deuen estar freturosos de saber com pogueren ésser realitzats aquells cinc minuts de cinema pur. Els anem a acontentar.

Un dependent de «La Fràgil Existència», magatzem de cristall i pisa, amb les estrenes de Nadal es comprà una «càmara» «Baby» de segona mà. Agafà uns quants pisa-papeles, gerrets i cendrers de vidre i engegà l'aparell d'amagat de l'amo. L'endemà, que era diumenge, s'arribà al Parc i acabà de violar la cinta verge que li quedava. Un vespre d'entre setmana, a la sala i alcova de casa seva, la projectà, i com que les fotografies eren dolentes i no les havia sabut acabar de revelar, la família i els amics que ho presenciaven ho trobaren genial. Varen concloure que allò obria uns ignorats camins en l'art cinematogràfic i els elogis arribaren a orelles de l'amo, el qual s'entusiasmà quan veié la seva mercaderia evolucionant i esfumant-se.

Aquell dependent ha fet carrera. El patró l'ha jubilat i li ha fet l'encàrrec d'un catàleg de moviment que repartirà a metres a la seva clientela.

La única cosa avant-guardista de la sessió «Mirador» fou aquella *Dama de les camèlies* d'avant-guerra. Quin bell espectacle! Conté totes les grans qualitats: concisió, expressió, rètols breus i espaiats i la deliciosa força del ridícul. L'escena de la dama i el pare d'Armand és quelcom inenarrable: la plàstica dels moviments assonants dels dos personatges no ha estat igualada per cap dels ballets moderns, tan laboriosament cultivats. Després d'aquesta *Dama*, quantes cintes còmiques podrien passar-se que no quedessin ensopides? La Margarita Gautier hi féu el seu paper ridícul. L'Armand americà fou tan grotesc com l'Armand italià i el tedi ens escometé repetides vegades durant les malvestats d'aquesta dama de les camèlies artificials, cosa que no ens passà amb l'altra, i això compta.

IMPIETAT

Aquella pel·lícula de la guerra, sense protagonista, i a base del *soldado desconocido*, s'ha estrenat per fi a Madrid. Nosaltres, que abans érem sempre els primers d'admirar les produccions sensationals i ara gràcies... al que sigui sempre som els últims, haurem d'esperar uns quants dies encara a presenciar la projecció d'aquesta cinta, que ens interessa únicament perquè es surt del corrent i ofereix algun truc sensacional.

Amb motiu de l'estrena a Madrid, l'Albert Insua ha parlat d'*Impietat* en termes elogiosos que nosaltres volem reproduir.

L'Albert Insua ha dit:

«El interés de la película es grande. Está formada con dos elementos: las escenas del frente, tomadas de *visu ex vivo*, y unos gráficos dinámicos, muy curiosos y muy bien resueltos, en que, sobre el mapa asiluetado de Europa, y

con rayas, luces y flechas se da la impresión de los cambios de tropas y de las operaciones de los ejércitos. Esta parte de la película entusiasmará—estoy seguro—a «Fabián Vidal», que fué uno de los mejores ajedrecistas de la guerra.

«También atrae desde luego la imparcialidad de la película. No hay un solo momento *parti pris* alemán. La guerra se estudia como un gran hecho humano, como una catástrofe colectiva.»

Esperem amb resignació que un dia o altre veurem aquesta producció, i mentrestant, distreiem-nos amb les superproduccions de sèrie.

Un concurs de cartells?

Corren rumors de què a can De Miguel, o sigui «La Aristocràcia del Film», es proposen organitzar un concurs de cartells, destinats a propaganda de tres grans films, no coneguts del públic barceloní: *La Madona i els cotxes-llit*, *Griselda*, *t'estimo!* i *París a mitja nit*. El premi serà de 3.000 pessetes.

Si la notícia és certa, cosa que encara no ens és permès assegurar, els nostres artistes estaran d'enhorabona, car és de suposar que altres cases imitaran tot seguit aquest mitjà de propaganda de can De Miguel.

L'únic perill és que això de l'organització del concurs de cartells no sigui més que un «truc» perquè els diaris parlin de les tres pel·lícules esmentades i, una vegada feta la reclam, del concurs no se'n parli més.

Preveient aquest cas, CINOPOLIS està disposat a no afluixar i cantar les veritats quan sigui hora.

Si el concurs de cartells no s'organitza, ja en sentiran a parlar.

XAFARDERIES

La Lluïseta Brooks, diu que no es vol casar perquè per ara ja té prou feina a guanyar-se la vida.

La Lluïseta Brooks vol arribar a tenir una fortuna d'aquelles incalculables. I diu que ara va per mal camí, perquè amb prou feines guanya pels mals gastats.

Està contractada a la U. F. A. amb mil dòlars cada setmana de sou.

Diu que el dia que l'Albert Russell tingui 28 anys, cobrarà deu mil dòlars que li va deixar el seu germà quan es va morir. Un determinat cronista ha agafat aquesta notícia i ha advertit a les que busquen marit que estiguin i tant i no badin, que deu mil dòlars fan de bon aprofitar.

Mirin que tractar estrelles de cinema i entusiasmar-se amb deu mil dòlars... Què s'hi juguen que aquest senyor fa les cròniques des del Clot i no s'ha mogut mai de la província de Barcelona?

L'exposició d'en Prat a Terrassa

L'amic i company Prat inaugura avui a Terrassa una exposició de dibuixos i pintures fetes amb aquella gràcia i aquell «savoir faire» que el caracteritzen.

L'exposició consta d'una quarantena d'obres, la major de les quals han estat ja elogiades per la crítica.

Què hem d'afegir-hi nosaltres, quan els tècnics ja hi han dit la seva?

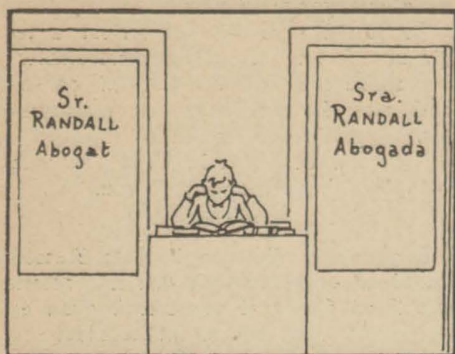
Nosaltres l'únic que hem de fer és desitjar a l'amic Prat un èxit sense precedents d'aquells que acaben amb costellada i brindis, i tractant-se d'un de la casa, acaben donant llustre a la revista.

Preparant una interessant escena d'aquelles que en els «noticiaris» són tan verídiques com autèntiques i arriben a convèncer el públic que Nova York és una mena de Manicomí en llibertat.

CAPITOL I COLISEUM :: «ESPOSAS MODERNAS»

Un matrimoni modern
que no és pas gaire corrent.

Estan molt enamorats,
i fa un any que són casats!

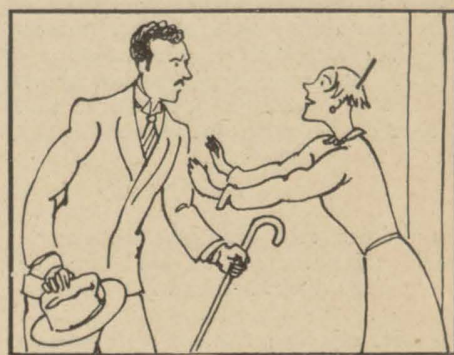
La fan advocat del Trust,
dels Trens i dels Autobús.

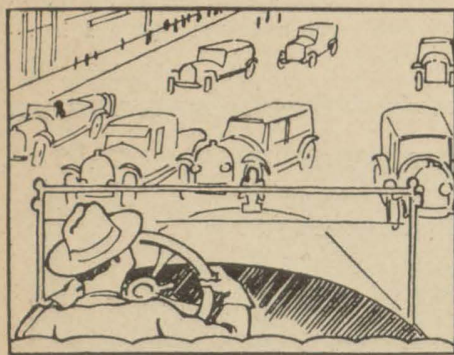
L'espòs aquell mateix dia
es veu hereu d'una tia.

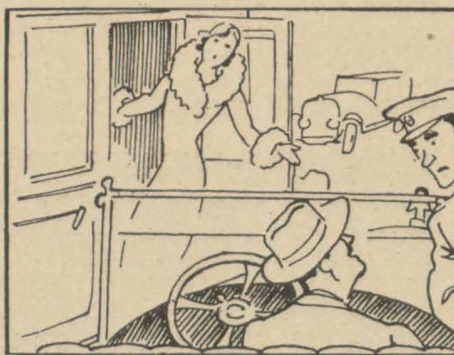
Guanyant plets és una espasa
i mai se la veu per casa.

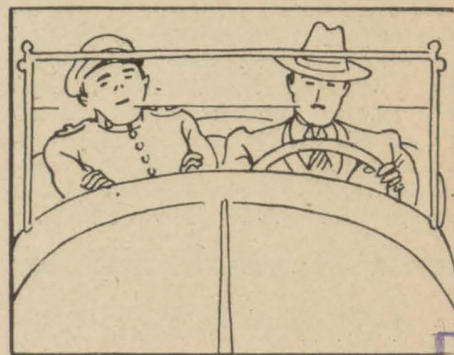
I si ell la vol saludar
no l'hi deixen acostar.

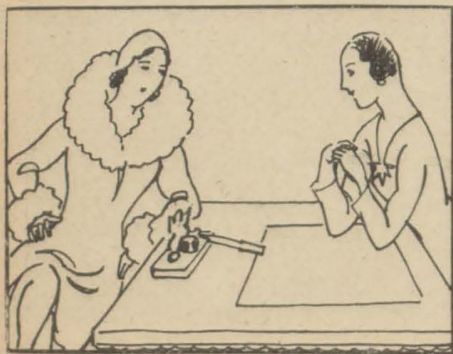
Ha trobat la solució:
anar contra direcció!

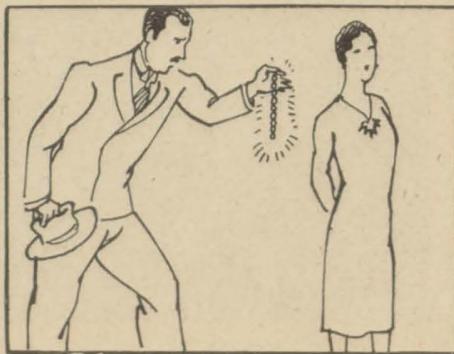
Una dama està encantada
de veure's atropellada.

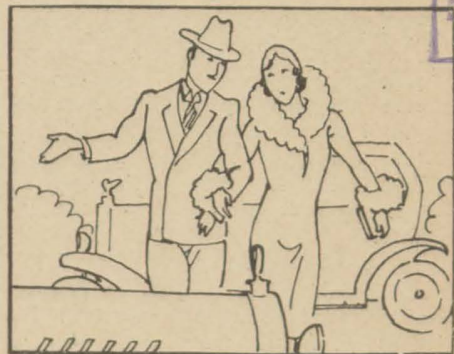
Se l'emporten detingut.
Era el seu plan concebut!

—Divorci vull tot seguit.
—Doncs, enganyi al seu marit.

—Em lliures del quarteret,
i no et plau el braçalet...

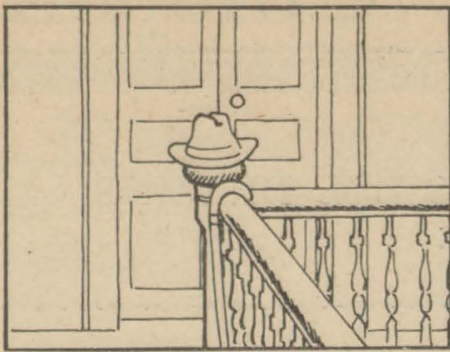

—Tanta humillació no aguanto
i a l'adulteri em decanto.

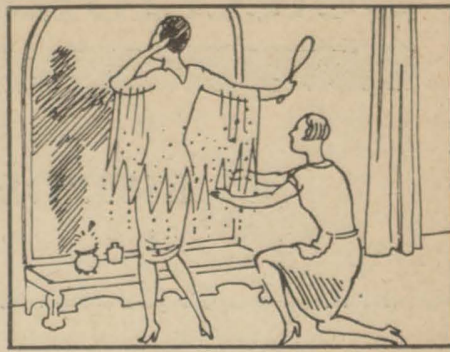
CAPITOL I COLISEUM :: «ESPOSAS MODERNAS»

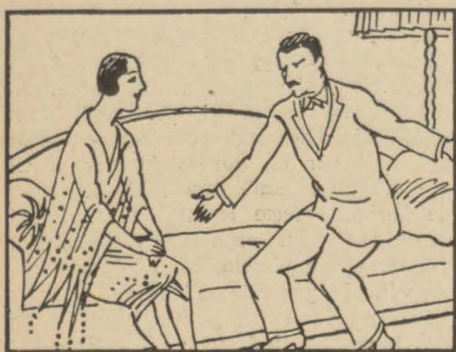
—Aquest regal em demostra
que les porto fins al sostre!

La dama vol en Randall
perquè faci d'espantall.

La Randall ha decidit
dedicar un vespre al marit.

El marit burlat consulta
el cas a un jurisconsulte.

—Senyor detectiu, correu,
in fraganti els trobareu!

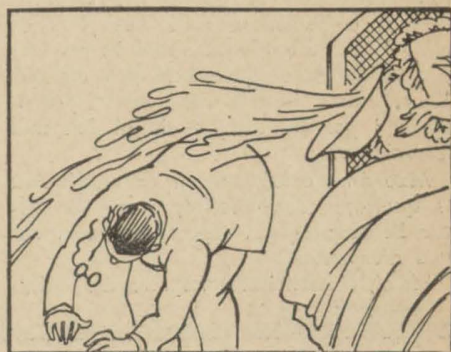
—Proves tinc de la tramaïa;
mireu-vos bé aquesta joia!

El detectiu treu profit
d'un adulteri ensopit.

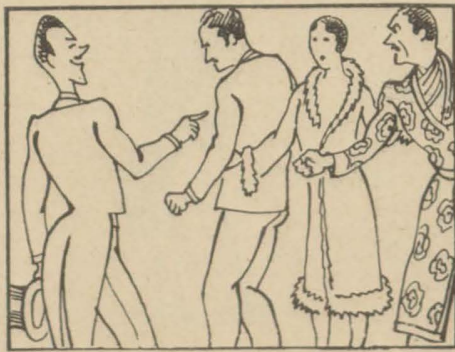
Com que el client és doctor,
ella diu: —Quina foscor!

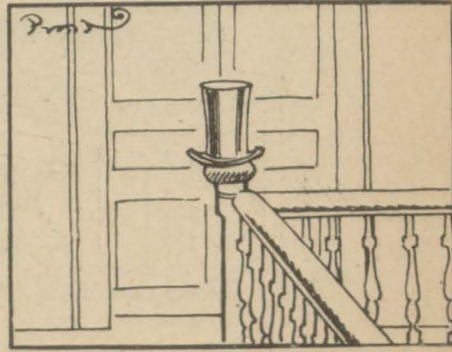
Ell l'assisteix diligent
i ella el remulla a gratient.

Ella al llit, ell amb batí.
Té un trastorn que no es pot di.

Però, el perdiguer denuncia
a l'amant d'aquella tia.

I el detectiu aprofita
fer a la dama visita.

Seleccions Cinòpolis

LES ESTRENES DEL DILLUNS

«Rialto»

CARAMELLES, pel·lícula d'ambient barceloní, amb acompanyament d'orfeó i solos de gramofón, interpretada pels aspirants a fotogènics: Josep Maria Blanco, Miss Catalunya, Emília Amat i Enric Guitart.

Els del «Rialto», inventant coses noves i implantant trucs cinematogràfics i cops d'efecte complicats, són quelcom que fa evolucionar la massa encefàlica a una velocitat espaiadora i acaben fent-nos perdre la xaveta.

El «Rialto», en comptes d'ésser el cine de usted, señorita, caldria que l'anomenessin el cine del jolgorio y la estratagemas, i només el dediquessin a la projecció de pel·lícules de vanguardia.

Ara mateix, per a demostrar amb un exemple ben recent la veritat de les nostres anteriors declaracions, podem citar el cas de *Caramelles*, la tant anunciada pel·lícula d'ambient barceloní, la qual fou presentada al públic del «Rialto» després d'encolomar-los-hi *Les flors de maig* i *Sota d'un salze*, ambdues servides per un orfeó d'aquells clàssics en què els cantaires fumen caliquenyos, porten gorra i gairebé sempre els hi fan mal les sabates.

Això d'un orfeó cantant en un cinema és quelcom originalíssim, capaç de deixar bocabadats als espectadors més curats d'espants.

Sí, sí, cal felicitar l'empresa del «Rial-

to» amb tot el cor! Per mitjà d'aquesta idea lluminosa (?) hauran aconseguit —almenys— anar preparant els espectadors per al dia de demà en què les pel·lícules seran parlades, cantades, etc., etc.

(Ves per on!)

Caramelles és una pel·lícula que comença amb un rètol molt graciós i que en el fons ve a dir això:

«Senyors: en aquest món a tots plegats ens arriba un dia en què fem un disbarat, i que després ens dol tota la vida l'haver-lo «realitzat». Doncs bé: a nosaltres ens ha arribat aquest moment i l'hem volgut «realitzar» en forma de pel·lícula. Com que som modestos i no tenim pa a l'ull, reconeixem que, a més del disbarat, hem ficat els peus a la galleda i aquest és el motiu de què els demanem un xiquet de condescendència en jutjar la nostra tasca cinematogràfica.»

Després de llegir això, vaig agafar el barret i anava a tocar el dos, a no ésser per les paraules terriblement temptadores d'un acomodador intel·ligentíssim... en la cacera de propines:

—Cregui'm, senyor; quedi's, que es divertirà. Surten autòmibus de cap per avall, el rellotge de Canaletes, un senyor Esteve repartint un tortell a la seva família i fent el solitari, un urbà de la porra, el funicular de Montjuïc, els Josepets i l'estació de l'Empalme!...

Les paraules de l'acomodador em semblaren prometedores d'un divertiment gens corrent en els nostres cinemes i

un xic il·lusionat vaig tornar a asseure'm a la butaca.

I va començar la... pel·lícula: un migdia d'hivern assoleiat a Barcelona. Es la una. Els autòmibus i els tramvies passen atapeïts. Activitat. Gent que camina adalerada.

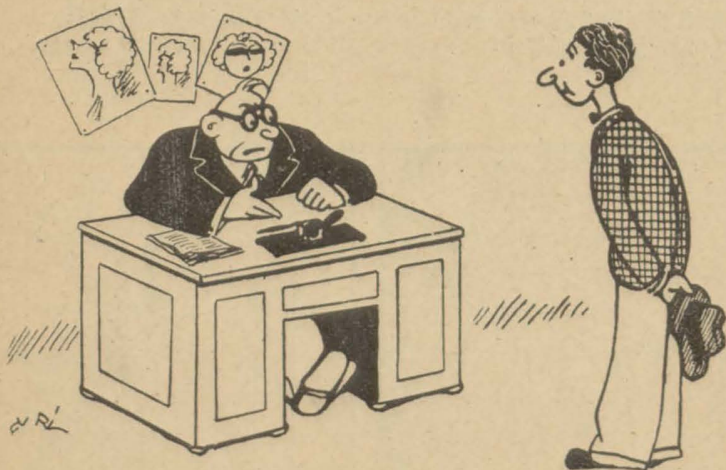
Com que es veu que el director de *Caramelles* és un gran aficionat a les produccions alemanyes, tracta de demostrar aquest «moment» per medi d'un seguit d'escenes superposades, però com que això per un novato és més difícil que afaitar-se amb una fulla de paper de barba, l'efecte resulta espantós i insospitat i els espectadors s'esbraven xiulant el maquinista, car es creuen que projecta la pel·lícula del revés. Es veu un tramvia fent filigranes damunt de vuit senyors amb hongo; un autòmibus que, com que només en surt mig, i degut a uns quants peatoners que traspassen el Passeig de Gràcia als quals només se'ls veu mig cos (les cames), sembla talment un autòmibus mogut per força peatonil i una infinitat de graciosos trenca-closques més.

Després i per a que la gent comprengui perfectament el que vol significar «ambient barceloní», surt un interior de camiseria, el cafè de la Rambla (teulada i rellotge), el funicular de Montjuïc, un taller de modistes, jardins de Montjuïc, Barcelona vista de lluny, Barcelona vista de prop, Barcelona vista de costat, els Josepets, el Passeig de Gràcia, la Rambla de Catalunya, l'«Hotel Colón», la Gran Via, i aquell senyor que ja hem anomenat que menja tortell perquè es diumenge.

Hi ha una escena en què «ell» canta un tros del «Rosó... Rosó» a la seva estimada (Miss Catalunya), que és tota una demostració del magníficament que està realitzada aquesta pel·lícula. Només els direm que ella (ja sigui per la mala fotografia, el mal maquillatge o la desencertada expressió) fa exclamar a tots els que tingueren l'acudit (i quin acudit, mare meua!) d'anar a veure aquesta pel·lícula: Ooooooh!!!

I desgraciadament aquest «ooooh!!!» no és una exclamació admirativa, sinó una exclamació de visible descontentament, car el posat de Miss Catalunya és d'aquells de: O em pagues la factura o t'esbocino! (1).

* * *

L'ex-actor teatral cerca feina a l'Estudi:

—Vostè està segur que sabrà representar sense auditori?

—Ja ho crec! Precisament per això és pel queestic aquí.

(1) Això passa en el moment de l'escena sentimental. Ara vegin!

No he volgut explicar l'argument perquè no estic enterat de què hi hagi cap llegidor del CINOPOLIS que pateixi d'insomni. Si n'existeix algun, suposo que tindrà la gentilesa de comunicar-m'ho i no posaré cap inconvenient en pagar-li una butaca del «Rialto» amb el convenciment de guarir-lo per *in eternum*.

Ah! Ens descuidàvem la interpretació, vatua l'ou!

A en Josep Maria Blanco se li nota que s'hi veié negre en més d'una escena i que treballava molt emocionat davant de la màquina. Té condicions per a fer de dependent de camiseria, però no per a omplir tires de cel·luloide. De totes maneres, encara és una criatura.

Miss Catalunya, com que va pèssimament maquillada, no obté cap expressió de cara d'aquelles que convencen (2) i creiem que més aviat tindrà un disgust en comprovar el seu treball a la pantalla.

L'Emília Amat, ja és una altra cosa: és bufona, es mou amb una relativa naturalitat i en conjunt la seva actuació és acceptable. Un xic més de bon gust en l'escollir els trajes no hi hauria estat de més, però.

L'Enric Guitart és un noi que pot arribar molt lluny... si els de casa seva no tenen inconvenient a anar-li pagant tots els viatges que els demani.

I tots els altres estan a l'altura del nostre botones, que, tirant llarg, fa seixanta tres centímetres i mig.

En acabar la pel·lícula es varen sentir set o vuit persones que intentaven d'arrencar un aplaudiment.

Es tractava dels protagonistes?

MAC HASSUM RONDA

Kursaal i Catalunya

GLORIAS AJENAS, per Esther Ralston i Eail Hamilton

Aquesta pel·lícula comença de la mateixa manera com ho fan altres pel·lícules que ens ha estat possible admirar (?) en els mateixos locals. L'actriu vedette que li pugen els fums al cap i es creu que el millor empresari haurà de tancar per falta de concurrència si ella plega el ram, és un tipus que ha estat força explotat. Per això, quan veiérem el començament ens vàrem mig posar de mal humor.

Després, però, es canvià la decoració. L'empresari va agafar una pageseta rossa i amb mig anyet la va transformar en una super-formosa actriu russa, autèntica, vinguda expressament de la Rússia dels Soviets i que entre altres detallets importants es deia Olga de nom i per cognom portava una marca de cigarretes russes.

L'obra del debut d'aquesta russa—que amb tot i ésser anglesa en va tenir prou amb mig any per aprendre el rus a la perfecció—, portava per títol *Amor moscovita*. Moscovita és equivalent de rus

(2) No sé per què em sembla que fins si anés ben maquillada tampoc no l'obtindria.

—Ving a oferir-me com «extra».
—Vostè no serveix; no té la cara fotogènica.

—Ving a oferir-me com «extra».
—Però, home, no li he dit que no serveix?
—Oh! Es que ara el sastre m'acaba de fer una cara nova.

(suposem que tots vostès han sentit parlar d'una mena d'estrís que en diuen cafeteres russes i que són conegudes pel mal nom de cafeteres moscovites); per tant, l'ambient era ben adequat a la suposada nacionalitat de la interessada.

Com és natural, la presentació de la falsa Olga constitueix l'esdeveniment de la temporada, i el teatre es veu ple a vessar de senyores amb valuosíssimes toilettes i de senyors amb impecables smokings.

Cal esmentar que el teatre era petit i que el nombre d'espectadors que hi cabia no sobrepassava—per fer una comparació futbolística— els habituals concurrents als *selectos encuentros* que fan al camp de l'«Espanyol». (Total, trenta dos i encara les tres quartes parts entren amb passi.)

Hem dit que la noia triomfa i per cert sorollosament, fins el punt que es veu en la necessitat de donar les gràcies públicament. Ho fa en rus, i hi ha uns russos autèntics amb unes barbes perfectament moscovites que l'ovacionen, l'aclamen i l'omplen de flors.

Però... Ja som al punt dolç. Aquí comença la història d'amor. Un espectador, multimilionari per més senyes, se n'enamora, li va fent el *parabién*, ella se l'escolta i arriben a anar a sopar junts, tiren pa a les oques, i fins s'indaguen el destí estudiant les ratlles de la mà dreta.

S'estimen com dos beneïts. Ell li diu que la troba descomunal, que és la russa més bonica de totes les russes, i en el paroxisme de l'engrescament li arriba a dir (hi ha bestieses que no les pot dir ningú més que un enamorat de debò) que *hasta con los movimientos de sus preciosas manos se conoce que es usted rusa*.

L'empresari li diu a ella:

—No t'estima pel que ets, sinó pel que representes. Si ell sabia que no ets ni actriu ni russa, no et miraria més la cara i es faria un tip de riure.

A ella li entren remordiments. I aleshores vénen els dubtes que duren fins que s'acaba la pel·lícula, que és quan ella no es pot aguantar més i li diu que l'estima, però que no pot ésser feliç perquè com que no és la que ell es pensa, està segura que l'abandonarà. Es treu la perruca, ensenya una cabellera rossa, confessa que es diu Lluïsa i se'n va a l'habitació del costat a plorar.

Ell l'aconsola, l'abraça, li fa un petó i sembla que acabaran casant-se, mentre l'empresari es dedica a la busca i captura d'una actriu que pugui passar per sueca.

Això de què el pretendent no la desprecia quan s'entera de la seva veritable personalitat, és una cosa molt romàntica però ens sembla no massa natural. De totes maneres, és de suposar que el director ho va matar així perquè no devia saber com continuar-ho.

La presentació és acurada, la fotografia és bona, el treball dels actors està bastant bé. I l'Esther Ralston, sobretot quan porta perruca negra, està senzillament formidable. El que més ens va marejar va ésser l'exhibició detallada de tots els fulls d'un calendari d'aquells de sobre la taula que cada dia vas girant un full fins que arribes al 31 de desembre que s'acaben els dies de l'any i aleshores has de comprar un altre calendari.

MUJERES Y CABALLOS, per Marion Nixon i Richard Walding

D'un xicot jove, bona persona, jockey d'ofici, que hagués viscut tota la vida a Virgínia, què en farien vostès? No

DOUGLAS FAIRBANKS

ho saben? Doncs nosaltres sí. El portaríem a Nova York, li faríem conèixer una rossa traicionera que el fes oblidar de la bruna que va deixar a Virgínia i d'aquest minyó en faríem un perdut a fi i efecte de poder-lo fer tornar—més tard—al bon camí.

Nosaltres faríem tot això i el director d'aquesta pel·lícula es veu que és de la mateixa opinió. Per la rossa que dèiem el xicot perd una carrera i acaba fent de pòtul. Però, ah!, que una euga que es diu «Milady» se l'estima molt i com que ell també s'estima l'euga i la propietària—sobretot la propietària—es torna bona persona, guanya un gran premi i tot s'acaba bé, amb la satisfacció de la propietària i el casament subsegüent que no es veu però es suposa.

Aquesta pel·lícula només té el defecte que quan es comença ja saps com s'acabarà i endevines tot l'argument fil per randa. A més, hi ha que la rossa que fa fer totes les calamitats al pobre xicot, és una mossa incapaç de fer perdre l'enteniment a ningú, per més de fora que vingui.

La pel·lícula va deixar satisfets els espectadors, tal com hi deixen totes les pel·lícules que s'acaben bé.

Vàrem observar, mateix en aquesta cinta que en l'altra, que hi ha una retallada general de petons. Talment sembla que estiguem contemplant una pel·lícula espanyola.

En la sessió que vàrem anar nosaltres al «Catalunya»—era el dimecres a la tarda—d'aquesta darrera pel·lícula en començaven primer la segona part que la primera, cosa que —ja no cal dir-ho—va motivar un simpàtic i ben portat picament de peus que era tot un poema protestatari. Això féu que s'adonessin de la planxa i ho rectificassin.

CECIL B. DE L'HORT

«París»

LADRONZUELA DE AMOR, per Lilian Harvey i Werker Fuetterer

Fins avui les pel·lícules alemanyes havien pecat de llunes. Ho posseïen tot menys la gràcia. Les produccions monumentals, de tan monumentals devenien feixugues i es feien insuportables. Les pel·lícules frívols acabaven en vodevils desenfrenats, la majoria de les vegades xabacans a més no poder. Els galants joves tenien uns peus com unes síndries i les dames joves eren amples de cintura com un tub d'uràvita sense cotilla. Per més que se'ls gastessin en fotografia i alardes de detalls, a l'hora de la veritat, o sigui quan la dama diu al galant jove: «Tómame! Soy tuya! No puedo más! Me tiene hechizada!», el públic sortia de fogó i no hi entrava per què el galant era un ex-intèrprete de les obres de Wagner que passava dels cinquanta i s'amagava les arrugues amb «sindetikon», i ella era granadeta i flonja com una troca de cotó, i resultava que la construcció dels sis castells, el descarrilament autèntic, la desfilada de

El del mig. — No sé què ho fa; però ara m'ha agafat fred.

El del barret negre. — Fred? Si precisament estem fent una pel·lícula amb «americanes»!...

set cents comparses, les evolucions de l'esquadra, els catorze incendis i les diverses explosions passaven sense pena ni glòria, o més aviat xeringaven, tot perquè els dos protagonistes no havien tingut la sort de fer-se simpàtics.

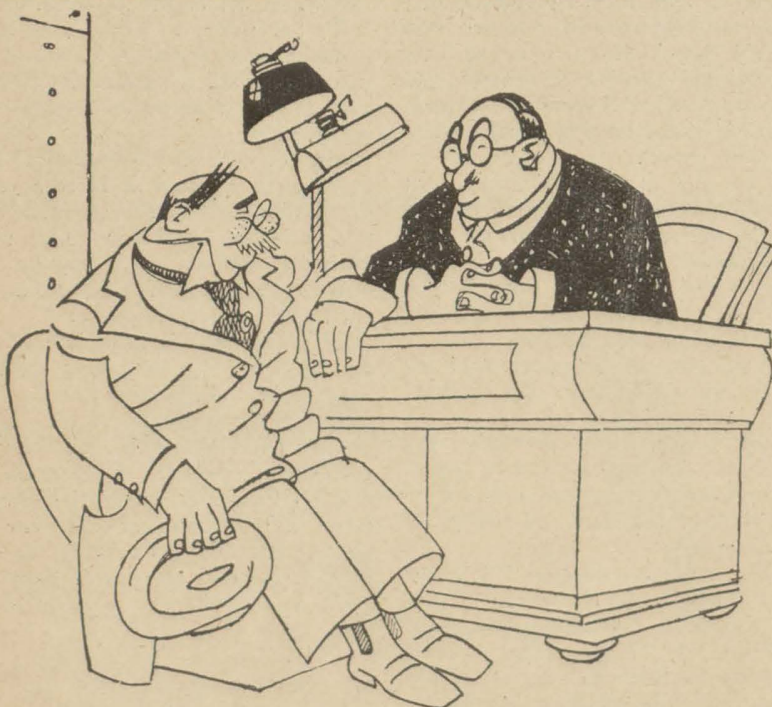
Calculin, doncs, la nostra sorpresa, en veure que la Lilian Harvey s'ha depurat i avui ja és una estrella que pot competir amb les americanes més espirituals i que en Werker Fuetterer és un galant jove que podria prendre part en qualsevol concurs de bellesa amb la seguretat d'endur-se'n el primer premi, elegant, simpàtic i capaç de fer-se una parròquia per l'estil d'en Reginald Denry.

L'argument de la pel·lícula és vulgar, però es passa fàcilment. Es tracta d'una xicota disfressada d'home que entra a robar a casa d'un jove milionari. El jove milionari l'atrapa amb les mans a la pastera i la secuestra. El càstig que li imposa consisteix en un mes d'arrest a casa seva en mig de totes les comoditats imaginables. Ella s'enamora d'ell i ell s'enamora d'ella. Uns quants episodis i es casen. Un argument senzill, gastadet i absolutament normal. Ni engresca ni empipa. Fa feliç a les noies casadores i deixa indiferents als que com nosaltres coneixem a fons l'epístola de Sant Pau amb totes les seves conseqüències.

La fotografia excellent per demés. La composició perfecta a no poder ésser-ho més. I els detalls molt ben trobats.

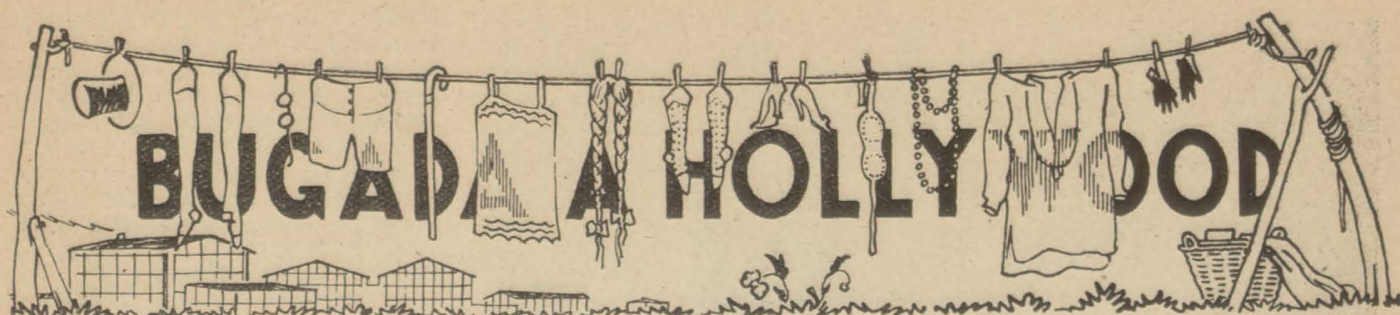
Vàrem entrar al «París» amb pànic i en vàrem sortir somrients. Si sempre fos així, no faríem aquesta cara de prunes agres que ens envelleix ni sofriríem de l'estómac.

BIROSTA

—Es a dir, que vostè no sap un borrall d'anglès?
—No, senyor. Però de què es tracta si es pot saber?
—Es tractava de traduir els títols d'una pel·lícula.
—Ah! Així sí que en sé! M'ho hagués dit abans, home!

Aquest número ha passat
per la Censura

En un dels nostres darrers números vàrem fer una brometa que es ficava amb *La Dona Catalana*, a la qual, mandàngues a part, apreciem fins el capdamunt, que a l'esmentada revista li va fer pitjor efecte que si hagués pres un *whisky* amb «Rubinat». La contesta no s'ha fet esperar. En la «Pàgina Cinematogràfica» del seu número 186, després de començar dient-nos *guapos*, simpàtics i graciosos, acaba estomacant-nos amb aquella elegància tan pròpia d'una revista de modes.

Oh, *Dona* gentil, egrègia dama,
orgull de Catalunya i de tres més,
CINOPOLIS, arrepenit, perdó us dema-
per haver-vos; inconscientment, ofès. [na

Per més que si us calmeu, penseu i reflexioneu, veureu que allò que deïem no ho desvirtuà en res la vostra contesta (el fet de què l'article de referència no fos de la directora, sinó d'una col·laboradora, no té importància) i que la única cosa que heu aconseguit ha estat fer-nos una propaganda que us agraim moltíssim.

Per demostrar-vos que som persones
agraïdes i que sabem correspondre, la
«Magnessie Bishop» i el «Trinxeraire
Poeta» us faran una dècima cada u i us
les enviaran per Nadal.

* * *

El marit de la Glòria Swanson, excellentíssim senyor marquès de La Falaise, en un interviu que li va fer un periodista francès, diu que l'estar casat amb una estrella cinematogràfica no té res d'envejable i afegeix que ell s'ha vist obligat a renunciar als drets que el matrimoni li dona sobre la seva muller.

Mau !...

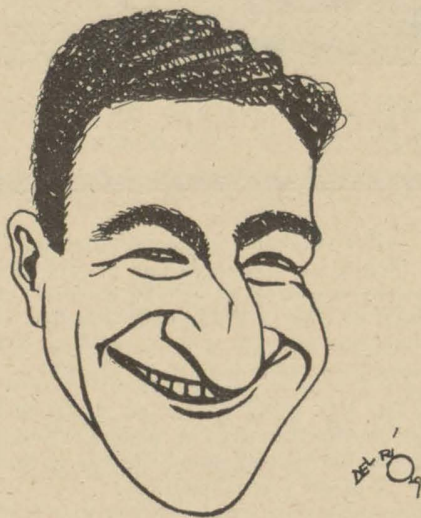
Això és com mantenir una gallina que no et pon ous!

Amb confiança, però no ho diguin a ningú: a aquesta casa hi ha un redactor al qual la Norma Shearer, tant com li agrada com a dona, el rebenta com a artista.

La «Xírer» el «xiringa», en una paraula!

Però no ho facin córrer, que li prendrien el pèl.

SAMMY COHEN

Un cert periòdic dels molts que es publiquen a Barcelona, en finalitzar cada mes insereix a la seva pàgina cinematogràfica una llista de les pel·lícules estrenades, fent constar l'èxit que ha obtingut cada una en els seus primers dies de projecció.

I és curiós observar que el noranta nou per cent de les que diu que han obtingut una excel·lent acollida per part del públic, han estat estrenades en els locals de determinada empresa.

Això pot ésser degut a què els habituals d'aquests cinemes són gent més bonatxona, menys exigent que els de la vorera del davant.

Com també podem explicar-nos-ho passant la mirada per la resta de la pàgina i veient que l'únic anunci que hi ha és precisament el d'un local dels afluïts.

* * *

Es diu si en Charles Chasse, l'excel·lent còmic que diverteix sense necessitat d'usar de l'extravagància ni la xabacaneria, es dedicarà a pel·lícules de llarg metratge.

Francament, no li ho aconsellariem.

En les cintes de dos rotllos és l'amo indiscutible. En pel·lícules llargues...

Faria bé de recordar-se del que li ha passat a l'Harry Langdon.

De la secció de cinema d'una revista
«de modes i de la llar»:

«La casa S. Huguet, ens comunica que ha adquirit els drets d'exclusiva de la pròxima producció interpretada per Anny Ondra que es revelà com a artista de primer fila en la pel·lícula «Luz y Saxofón», presentada per la casa Trián, y que ara ha triomfat a París amb «Anny de Montparnasse» quals drets té adquirits també l'esmentada casa Huguet.»

Luz y Saxofón?

A pesar d'aquesta *luz*, el linotipista devia estar a les fosques.

* * *

Periòdics que se les donen de ben informats, fan córrer que la Duane Thomson, la bufoníssima «semi-estrella» de la «Colúmbia», que tantes vegades ens ha delectat amb les seves interpretacions de rols de noia ingènua, i que ja s'havia fet especialista en cintes d'ambient estudiantil, ha vist rescindit el contracte que tenia amb la citada casa productora, per haver augmentat de pes en proporcions alarmants.

Ho sentim de debò. Duane Thomson, joventíssim i de temperament verament artístic, era una bella promesa per més endavant.

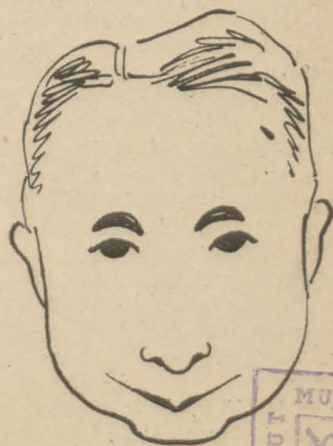
Però la «Columbia» té raó en rescindir el contracte. No es pot negar que l'argument que esgrimeix és un argument «de pes».

* * *

Una pregunta :

No seria hora de què la Lil Dagover es dediqués a fregar la vaixel·la de sa casa?

Cada vegada que la veiem ens agafa mal de ventre...

MONTE BLUE

Stan Laurel, deixant la meitat de les calces a les dents d'un gos d'aigües minerals, gelós de la virtut d'una extra de les comèdies d'Hal Roach.

Abans, al «Coliseum», durant l'intermedi apagaven els llums, enfocaven un reflex vermell al mestre Blai Net, i aquest dirigia, amb una gran sobrietat d'ademans, algun fragment de música de Gluck, Schubert, etc., etc.

Ara, en canvi, no apaguen els llums, ni enfoquen els reflexes vermells i l'orquestra sols interpreta música casolana (fox-trots, xarlestons, marxes...).

No sabem a què és degut el canvi, però ens ho imaginem: la xerrameca escandalosa dels pollos pera i les niñas bien, que no paraven de cridar i recitar «xistos» en veu alta «destroçant» la dolça harmonia d'aquelles admirables peces de concert.

Quina manca de sensibilitat, Déu meu!...

Copiem la següent notícia:

«George Bruggeman, considerado como el «hombre más perfecto» por los jurados de varios concursos de «belleza física», ha sido escogido para caracterizar el papel de príncipe Thesus en la nueva película de la Paramount que lleva por título «Manhattan Cocktail».

Para poder caracterizar tal papel Mr. Bruggeman tiene que unir a su arte escénico una belleza física perfecta, pues que tiene a su cargo la interpretación del papel de un diós griego. Durante más de seis meses estuvo buscando el director de repartos de la Paramount un joven que reuniese las cualidades necesarias para la interpretación del príncipe Thesus, hasta que una feliz casualidad hizo que Bruggeman, más por pasatiempo que por otra cosa, se pusiese a escalar la alambrada que rodea el estudio Lasky en Hollywood. Dorothy Arzner, que lo vió a través de una ventana del escenario, llamó al director de repartos, y le dijo:

—Ese es el joven que necesitamos.

Momentos más tarde una prueba fotográfica sacada en el estudio hacía el milagro de que la Paramount ofreciese un ventajoso contrato a un joven casi desconocido en el mundo de la pantalla.»

Poc s'ho devia pensar en Bruggeman que mentre escalava el filat de l'estudi, anava escalant al mateix temps el camí de la glòria i la popularitat!

Verdaderos talleres de reparación
Muntaner, 32 : BARCELONA

ZAPATERIA ELECTRICA
LANDI

Jardines, 9 : BILBAO
El más indicado para reparar su calzado

La Bebe Daniels, completament restablerta d'una trompada d'aquelles que ella anomena «trompades corrents», ha marxat cap a la mina de Yellow Astor, on farà les principals escenes de la pel·lícula en què actualment treballa. Diuen que en James Hall la va ajudar a portar-li la maleta, i això sol fou motiu suficient per a que els comentaris de caràcter sentimental en els estudis cinematogràfics arribessin al grau màxim.

Si en lloc d'en James Hall, la Bebe

Daniels hagués preferit un camàlic per a portar-li la maleta, a hores d'ara el pobre home (el camàlic) estaria completament atabalat, els diaris li dedicarien ironies i indirectes i fins hauria agafat fama de fotogènic.

La bugada a Hollywood és una cosa molt divertida! (I consti que no tractem de fer propaganda d'aquesta secció!)

La vida íntima dels artistes de cinema és d'una vulgaritat que fa enternir.

L'Harold Lloyd, posem per exemple, s'ha comprat una caseta dalt d'una muntanya, i allí viu tranquil i satisfet com un senyor Esteve dels més típics.

Ara vegin!...

L'opinió (?) del magnate de la cinematografia Mr. J. Lasky sobre el cinema parlat, és la següent:

«Calia fer cinema parlat, perquè el públic ja començava a estar tip de les pel·lícules mudes.»

Ara veurem què caldrà fer el dia que el públic es cansi de les pel·lícules parlades.

Només de rumiar-ho, el cervell ja ens va de bòlit.

Els que redacten els títols de les pel·lícules caldria que tinguessin una mica més de tacte i bon gust.

En *Vino tinto*, una pel·lícula d'en Conrad Nagel estrenada últimament, en la qual l'acció passa a Nova York, per a demostrar com n'és de *corrido* l'actor, varem llegir: «Tenía tantas mujeres, que con ellas hubiera podido llenar una plaza de toros.»

Això, a l'estranger potser faci certa gràcia, però el que és aquí ens xeringa i més aviat ens fa angúnia.

En Boris de Fan, que feia de *malo* a *Volga, Volga!*, ja està contractat a Amèrica i li han donat un paper important a *Tempestad*, junt amb en Barrymore.

Els potentats d'Hollywood sempre estan al tanto per adquirir el milloret que tenim al vell continent.

En Ben Lyon, que fa pocs dies hem vist al «Fèmina» amb la Lia Mara, a la pel·lícula de la «Defu» *El vals de l'amor*, fa temps que ha tornat a Amèrica i està a punt de casar-se amb la Bebe Daniels.

Pel que es veu, en Ben Lyon és dels que no perd el temps...

Exequem tota mena de treballs de fotografia i cinematografia

Telefon 13838

CONSEJO DE CIENTO 336

Impressió de pel·lícules, format universal. Kodak, Pathé Baby, de noes, batèrga, banquetes, operacions quirúrgiques, religioses, geogràfiques, agrícoles, industrials. Reducció de pel·lícules universals a Kodak i Pathé Baby

El gran Charlie Chaplin, artista genial i director inimitable, per descansar, treballa...

I, segons ell diu, treballa físicament per descansar de les seves fatigues de l'esperit, i realitzant el seu darrer film *Llums de ciutat*, entre dues preses de vistes, en Charlot agafa una pala i se'n va a treballar als jardins del seu estudi.

«Jo m'esforço—diu ell—per no pensar en res, però és molt difícil.»

De totes maneres, i amb tots els respectes, ens permetrà el gran Charlot que li diguem que tot això és propaganda fula...

La «Ufa» no vol ésser menys que els americans i ha contractat la June Marlowe, a més de la Louise Brooks.

A més, com que el seu director, Pau Kohner, torna d'Hollywood casat amb la Mary Philbin, la de *El hombre que rie* i *El fantasma de la Opera*, resultarà ja un xic nodrida la colònia americana de Nova Baselberg.

La Mae Murray va presentar una reclamació contra una massatgista a la qual devia 2,125 dòlars. I va perdre. La gent en va tenir un disgust. Però aquest disgust s'amplià notablement perquè la massatgista, com a prova de les excel·lències del seu treball, proposava que la gent examinés les cuixes de l'Alice White. Naturalment, la sala del jutjat era plena de curiosos.

Però el jutge va dir que no calia que s'exhibís i els curiosos es van quedar amb un pam de nas...

La Tereseta Casajuana va continuant la seva relació de les triflagues que passava a Hollywood, als començaments que hi era amb la seva germana.

Esperem que aquesta simpàtica senyoreta es farà càrrec de què nosaltres no hi tenim cap culpa i ens farà el favor de deixar-nos tranquils amb els seus relats i els retrats que fa dels artistes de la pantalla. I els de la revista, val més que es dediquin a publicar «fotos» de la

Una final de campionat

Pirandò i Moixernó, fanàtics

Comèdia de costums
esportives en 3 ac-
tes, original del De-
gà del País del Sidral

DOVA

ES POSARÀ A LA VENDA EL
DIMECRES, DIA 8 DE MAIG

PREU : 50 CÉNTIMS

Maria Casajuana com la que hi ha en el número d'aquesta setmana.

Retallem de *La Vanguardia*:

«Mae Murray se pasa la vida en cuestiones con las autoridades y tribunales de justicia de su país. No hace mucho nos ocupamos de las aventuras relacionadas con la caca que había comprado, pero, de entonces acá, ya le han ocurrido muchas cosas más.»

Ja hi ha estrelles de cinema ben originals, tanmateix! Mirin que comprar certes coses...

CONTESTANT LA SEVA ATENTA...

Mic Alet. — Un acto de contrición da a un alma la salvación. El seu peneïment ens ha corprès i ens hem entermit. En aquest estat no és estrany que estem disposats a publicar-li el xisto i fins a celebrar-ho com és degut. Nosaltres en el fons no som més que uns sentimentals.

To-ju. — Vostè ha vist alguna vegada l'expressió d'en Lon Chaney quan li tre-

pitgen un ull de poll? Es terrible, eh? Doncs, comparada amb la cara que hem posat nosaltres en llegir els seus versos, és l'expressió d'èxtasi d'un serafi. Vostè és de solemnitat.

Lord Mandangas. — Què li hem de dir nosaltres, si som tan ben educats i polits. Preferim reproduir-ne un fragment i que els lectors li dediquin els elogis que creguin convenients. Allà va:

«A Maria Prevost

Las chicas que quieren novio ya saben a lo que se han de atener, pues tu igual que un demonio se lo enseñas de hacer.

Para ellas el coger «spleens» es la gloria, así como las torceduras de pie también lo es hacerse la «bornia» al igual que coger síncope.»

I que consti que els reproduïm perquè els lectors de CINOPOLIS, en llegir les nostres respostes, no creguin que som excessivament exigents i que no admetem competència.

Vostè és més de solemnitat que l'altre.

G. C. — Dels tres caps, cap. I no li diem el nostre parer perquè n'hi hauria per llogar-hi cadires.

Zara H. — Vostè posant mitges soles segurament no tindria contrincant. Ara, ficant-se allà on no el demanen fent gala d'una ignorància que l'honora, no farà més que planxes i la seva existència serà un seguit de miquels i acabarà reumàtic de tant ficar els peus a la galleda.

Vostè no és de solemnitat, però és de pronòstic. Prengui paciència cada dues hores i el matí en dejú begui's la tinta de l'estilogràfica.

J. M. F. — Es fluixet, però la semblança està bé. El publicarem un dia o altre.

Film. — Es mig afaitada. L'altra meitat no s'hi assembla. El xisto de l'altre ninot és de museu. Felicitats.

El nou fotogràfic. — Vostè és de la gresca, i nosaltres en tenim una gran satisfacció. Que Déu li mantingui el bon humor i li augmenti l'ortografia.

IMPRESOS COSTA : ASALTO, 45 : BARCELONA

CINE FEMINA

Tots els dies, aquesta deliciosa comèdia de sentimental argument, en la qual el cèlebre "metteur"

FRIEDERIK ZELNIK

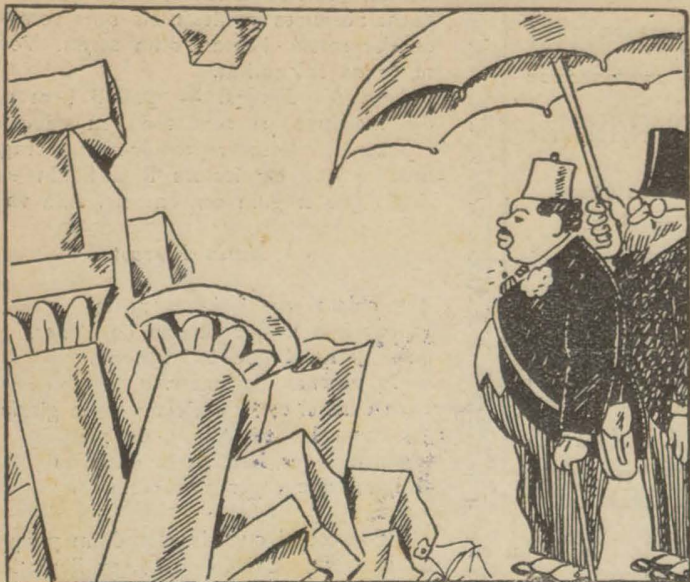
ha fet un veritable davassall de tècnica moderna

Sumptuosa presentació

¡Un veritable èxitàs!

ACTUALITATS LLAGOSTERA FILMS (Noticiari núm. 327, entresol, 2.ª - De 6 a 8)

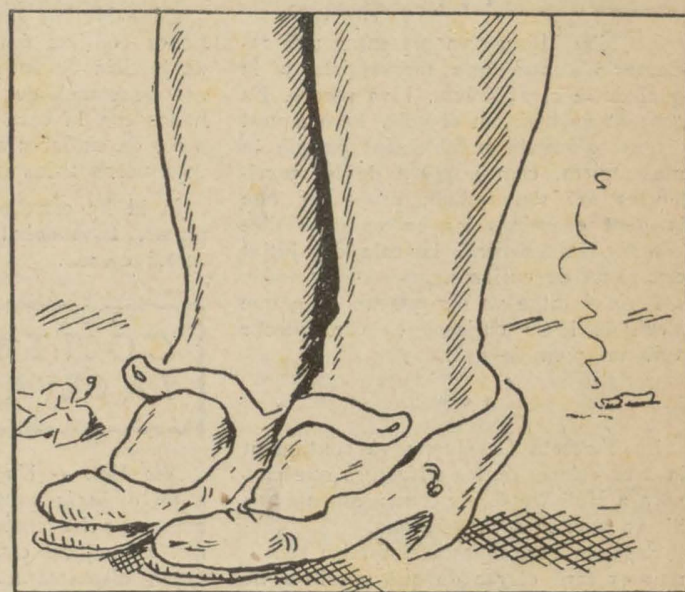
La visita del Rei Shuat a Constantinoble. — S. M., en admirar les ruïnes de Palmira, va dir que les trobava en molt bon estat.

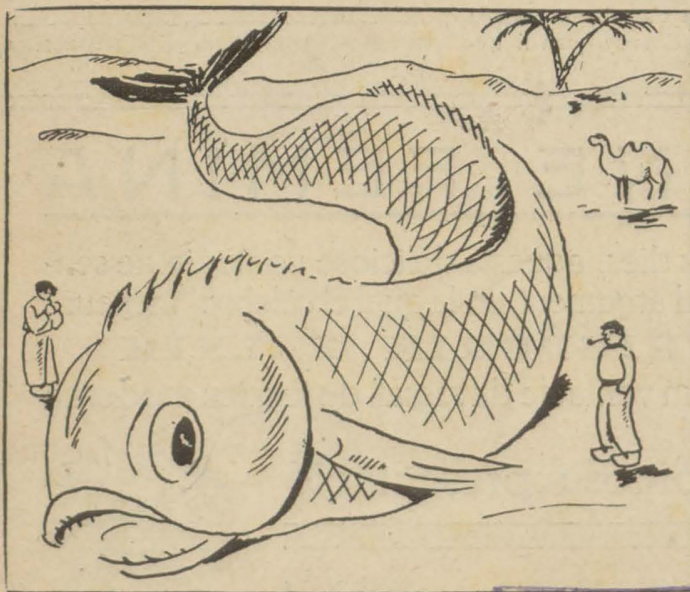
La reina de la bellesa del concurs de Charleston City, en un moment d'entusiasme.

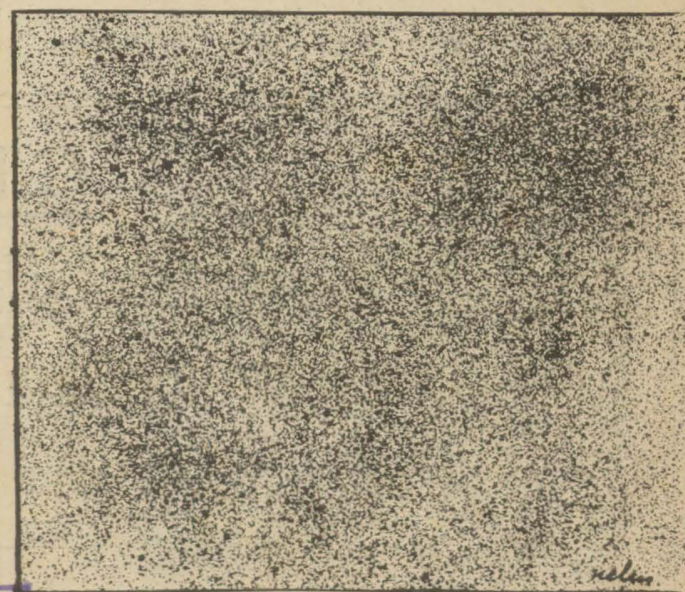
La família «agraciada» amb el primer premi de la Rifa de Madrid.

La moda de la present temporada.—Les sabates més usades.

Tonyina de 3,000 quilos, pescada per uns pescadors a les costes de l'Àfrica Central.

La boira a Londres. — Fantàstic aspecte del «Carlington Street» la nit del 31 d'abril a les vuit de la matinada.